

Sygn. akt II CSK 178/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w L. - Oddział
w Ł.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 360,- (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżąca przedstawiła jako istotne zagadnienie prawne problem, czy objęcie posiadania przez przedsiębiorstwo służebności odpowiadającej treści służebności przesylu, które z dniem 2 lutego 1989 r. mogło prowadzić do zasiedzenia tej służebności, było objęciem posiadania służebności w dobrej wierze. Tak sformułowane zagadnienie należy zakwalifikować, w aspekcie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd drugiej instancji, jako zbyt ogólne i wykraczające poza te ustalenia, bo dotyczące posiadania nieruchomości w zakresie tej służebności, niezależnie od jej stanu prawnego. Argumenty przytoczone natomiast w celu uzasadnienia oczywistej zasadności skargi nie

wskazują, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego postanowienia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, zwłaszcza w świetle jednolitego poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14 (nie publ.) oraz w postanowieniach z dnia 12 maja 2016 r., IV CSK 510/15 i IV CSK 509/15 (nie publ.), zgodnie z którym z chwilą uzyskania własności urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomościach stanowiących własność Skarbu Państwa, przedsiębiorstwo państwowe uzyskiwało z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające te nieruchomości, służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).